

Denne, der betegnes »Bemærkninger om den nuværende Tilstand i internationale økonomiske Forhold«, er noget afvigende fra mange lignende tidligere Beretninger, idet den ikke drager Slutninger af sin Fremstilling, men lader Kendsgerningerne tale for sig selv.

Den paaviser først Restriktionspolitikens skadelige Indflydelse paa Landenes Budgetter med deraf følgende Byrder for den enkelte Skatteborger, Stigningerne i Udgifterne til Arbejdsløshedens og Krisens Bekæmpelse, samtidig med Forringelsen af Skatteevnen, Formindskelse af Varetransporten og derfor Forøgelse af Jernbanernes Underskud, som maa dækkes ved Skatter og Afgifter, Turisttrafikkens Stagnering med Følger for al deraf afhængig Erhvervs virksomhed, og derfor igen med ugunstig Virkning paa Skatterne, kostbare Foranstaltninger og indviklede Systemer for at støtte Landbruget, igen til Skade for Finanserne, Pengesystemernes Sammenbrud, som har forøget det internationale Handelssamkvems Usikkerhed ved Konkurrencen om Devalueringen af Valutaen, ved Begrænsningen i den enkeltes Købemuligheder under Hensyn til Valutakontrollen, Prisernes Falden som Følge bl. a. af de internationale Afsetningsmuligheders formindskede Omfang, Guldhamsstring o. s. v.

I et kort Afsnit understreges dernæst, at omend Stabilisering af Valutaerne vilde være et vigtigt Bidrag til den internationale Handels Genrejsning, er det ingeniunde det ene afgørende og kan navnlig ikke gennemføres som en isoleret, omend fælles Foranstaltning. Det drages i Tvivl, om den økonomiske Opgang, der har vist sig i visse Lande med devalueret Mønt, vil kunne fortsættes i det nuværende Tempo, med mindre den internationale Handel genoplives. Mere og mere er den nationale Valutas Rolle som Betalingsmiddel udadtil blevet formindsket paa Grund af Clearingsaftaler, Valutakontrol, Kontingenter o. l. Hvis disse Foranstaltninger ikke forsvinder, kan der ikke regnes med Genoptagelse af den normale Handel. Men de kan ikke ophæves

paa een Gang; sammen med en fremadskridende Afvikling af dem maa skabes Aftaler om den finansielle Gæld, som ofte har været Aarsag til deres Fremkomst. Naar politiske og andre Forhold tillader det, bør det undersøges objektivt, om det ikke vil være muligt at skabe midlertidige Aftaler for en bestemt Periode, omhandlende baade Handelspolitik og Valutaspørgsmaal; saadanne Aftaler, som maatte være smidige og endogsaa levne Mulighed for hurtig Generhvervelse af Handlefrihed, kunde da, hvis de virkede efter deres Hensigt, efterhaanden gøres permanente.

I et tredje Afsnit beskrives den øjeblikkelige Situations betegnende Træk. Verden lider ikke alene under Krisen, men ogsaa og navnlig ved Landenes Mangel paa Evne til at forene deres Anstrengelser for at komme ud af den. Intet Land ønskede Restriktionspolitikken, men de blev hver for sig tvungne til at vælge denne Vej for at undgaa værre Ting; de var faktisk ikke Herre over deres egen økonomiske Politik, og den enes Indskrænkninger førte den anden med sig. Skønt Krisen nu er aftagende, arbejder den internationale Handels Maskineri hver Dag vanskeligere, og dette sidste er nu værre end Krisen selv. Regeringerne maa i saa Henseende regne med Modstand mod enhver fri Politik fra Personer og Grupper, som, skønt de er villige til at tale om Folkenes gensidige Afhængighed, dog kun er interesseret i deres egen Produktionsgren; ud fra dette Synspunkt kræver de netop de Foranstaltninger, hvis Indflydelse paa de internationale økonomiske Forbindelser virker saa lammende. Adskillelsen mellem saadanne Interesser og de samlede Landsinteresser er mere vigtig end nogensinde; det Arbejde, der skal gøres, er Regeringsarbejde, som ikke kan overlades til de interesserede.

Trods Krisen og Indskrænkningerne er der dog enkelte Lande, hvis økonomiske Forhold forbedres, men for en Del er der Tale om stedlige Forbedringer, direkte eller indirekte knyttet til øget Fabrikation af Krigsmateriel og Hærreorganisation, en